

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 489/2013-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. B., nar..., t. č. vo výkone väzby, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 14 ods. 3 písm. b) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, ako aj čl. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b), ods. 3, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 145/2010 a jeho uznesením z 11. júna 2012 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 97/2012 a jeho uznesením z 3. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2012 doručená sťažnosť R. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 14 ods. 3 písm. b) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), ako aj čl. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b), ods. 3, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 145/2010 a jeho uznesením z 11. júna 2012 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 97/2012 a jeho uznesením z 3. júla 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ návrhom z 23. apríla 2012 doručeným okresnému súdu 24. apríla 2012 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Vo svojej žiadosti uviedol, že konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi, je porušované jeho právo na obhajobu a väzba trvajúca 22 mesiacov je v rozpore s požiadavkou nevyhnutnosti podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku.

Sťažovateľ uvádza, že konanie okresného súdu o jeho žiadosti trvalo neprimerane dlho, o žiadosti okresný súd nerozhodol ani po 42 dňoch, a preto podal 4. júna 2012 ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby.

Okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa uznesením z 11. júna 2012. Sťažovateľ namieta, že okresný súd

- konal a rozhodol v nezákonom zložení senátu, pretože boli vymenení obaja prísediaci,
- porušil jeho právo na obhajobu, pretože na neverejné zasadnutie bol predvedený bez predchádzajúceho predvolania,
- postupoval s priet'ahmi, jeho konanie trvalo do rozhodnutia o žiadosti 42 dní a do doručenia prvostupňového uznesenia 63 dní,

- rozhodol s priet'ahmi aj o ním podanej námietke zaujatosti, keď konanie o námietke trvalo celkovo 85 dní, pričom sťažovateľ poukazuje na lehoty podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v súvislosti s čím namieta nezákonný postup pri rozhodovaní o tejto námietke a následne aj nezákonnosť uznesenia z 11. júna 2012,

- porušuje jeho práva ponechaním vo väzbe, ktorej trvanie je v rozpore s § 76 ods. 1 Trestného poriadku.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť 20. júna 2012, o ktorej krajský súd rozhodol 3. júla 2012 tak, že ju zamietol. Sťažovateľ namieta, že uznesenie krajského súdu je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, nedáva odpovede na jeho argumenty, iba opakuje odôvodnenie uznesenia okresného súdu. Krajský súd neodstránil podľa jeho názoru pochybenia v postupe a rozhodnutí okresného súdu, ktoré namietal v sťažnosti, a preto mali byť porušené jeho základné práva aj uznesením krajského súdu.

Sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu, aby jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodol nálezom tak, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 145/2010 a jeho uznesením z 11. júna 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 97/2012 a jeho uznesením z 3. júla 2012 boli porušené ním označené základné práva podľa ústavy a listiny, ako aj práva podľa paktu a dohovoru. V nadväznosti na to žiada, aby ústavný súd zrušil označené uznesenia okresného súdu a krajského súdu, aby nariadil jeho prepustenie z väzby na slobodu a priznal mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v súvislosti s právom na urýchlené preskúmanie zákonnosti väzby

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude závisieť od konkrétnych okolností (Bezicheri v. Taliansko, rozsudok z 25. októbra 1989, § 21, Neumeister v. Rakúsko, rozsudok z 27. júna 1968, § 24, a Sanchez – Reisse v. Švajčiarsko, rozsudok z 21. októbra 1986, § 55).

Ústavný súd vo svojej judikatúre už konštatoval, že požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného

mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06).

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 1 T 145/2010 ústavný súd zistil tento priebeh konania o žiadosti sťažovateľa:

- 24. apríla 2012 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby,

- 27. apríla 2012 okresný súd rozhodol na neverejnom zasadnutí podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku s poukazom na § 31 ods. 1 Trestného poriadku o námietke zaujatosti podanej sťažovateľom 12. marca 2012 v sťažnosti proti predchádzajúcemu rozhodnutiu o väzbe tak, že predsedníčka senátu a prísediace nie sú vylúčené z vykonávania úkonov vo veci sťažovateľa,

- 3. mája 2012 sťažovateľ prevzal uznesenie okresného súdu,

- od 27. apríla 2012 do 11. mája 2012 sa sudcovia okresného súdu vyjadrili k námietke zaujatosti v súvislosti s návrhom sťažovateľa na odňatie veci okresnému súdu a jej prikázanie inému súdu, ktorý sťažovateľ podal 12. marca 2012,

- 9. mája 2012 okresnému súdu bola doručená sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o nevyhlúčení, v ktorej opäť požiadal o odňatie veci okresnému súdu a jej prikázanie inému vecne príslušnému súdu,

- 11. mája 2012 okresný súd zaslal spis so sťažnosťou a návrhom sťažovateľa krajskému súdu, ktorému bol doručený 14. mája 2012,

- 22. mája 2012 krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 62/2012 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o nevyhlúčení ako nedôvodnú a uznesením sp. zn. 5 Nto 7/2012 rozhodol podľa § 23 Trestného poriadku tak, že trestná vec sťažovateľa sa okresnému súdu neodníma,

- 30. mája 2012 krajský súd zaslal spis s rozhodnutím okresnému súdu, ktorému bol doručený 4. júna 2012,

- 5. júna 2012 bola okresnému súdu doručená ďalšia žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby,

- 7. júna 2012 okresný súd rozhodol uznesením podľa § 43 ods. 1 Trestného poriadku tak, že neoslobodzuje Mgr. S. od povinnosti obhajovať sťažovateľa; podnetom na

rozhodnutie bola žiadosť sťažovateľa o zmenu ustanoveného obhajcu pre stratu dôvery podaná 19. apríla 2012; uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 11. júna 2012 spolu s uzneseniami krajského súdu z 22. mája 2012,

- 11. júna 2012 okresný súd na neverejnom zasadnutí zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, sťažovateľ podal po vyhlásení uznesenia sťažnosť; písomné vyhotovenie uznesenia bolo sťažovateľovi doručené 18. júna 2012, jeho obhajcovi 14. júna 2012,

- 22. júna 2012 bolo okresnému súdu doručené odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa, v ten istý deň okresný súd vyhotovil predkladáciu správu pre krajský súd, ktorému bol spis doručený 25. júna 2012,

- 3. júla 2012 krajský súd na neverejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 3 Tos 97/2012 zamietol sťažnosť sťažovateľa, spis zaslal okresnému súdu 17. júla 2012,

- 20. júla 2012 spis bol doručený okresnému súdu, v ten istý deň okresný súd určil termín hlavného pojednávania na 20. august 2012 a uznesenie krajského súdu zaslal sťažovateľovi; doručené mu bolo 26. júla 2012 a jeho obhajcovi 25. júla 2012.

Z prehľadu konania vyplýva, že od podania žiadosti do rozhodnutia okresného súdu o nej uplynul jeden mesiac a dva a pol týždňa a ďalších 11 dní prešlo do predloženia sťažnosti krajskému súdu, na okresnom súde sa tak vec nachádzala cca 2 mesiace. Právoplatné uznesenie krajského súdu okresný súd doručil bezodkladne.

V rámci tohto na prvý pohľad neprimerane dlhého konania okresný súd konal najskôr o námietke zaujatosti, o ktorej rozhodol v lehote jedného týždňa (od 20. apríla 2012, keď bol spis vrátený z krajského súdu, do 27. apríla 2012), o ďalšie dva týždne predložil spis so sťažnosťou a návrhom na delegáciu krajskému súdu. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby potom okresný súd rozhodol do jedného týždňa od vrátenia veci s právoplatnými rozhodnutiami krajského súdu o uvedených návrhoch (v lehote od 4. do 11. júna 2012). Okrem toho sa okresný súd pred rozhodnutím o väzbe musel vysporiadať aj so žiadosťou sťažovateľa o zmenu ustanoveného obhajcu.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre v obdobných veciach konštatoval, že predĺženie konania v dôsledku rozhodovania o námietke zaujatosti a o návrhu na delegáciu, ktoré podali sťažovatelia, nepovažuje za zbytočný priet'ah na strane súdu za predpokladu, že o týchto návrhoch súd konal bez odkladu (napr. I. ÚS 70/07, III. ÚS 431/2011). Takto ústavný súd posúdil aj postup okresného súdu vo veci sťažovateľa.

Podľa názoru ústavného súdu bolo predĺženie konania zapríčinené nedôvodnými návrhmi sťažovateľa, pričom postup okresného súdu, keď najskôr rozhodol o námietke zaujatosti a po odpadnutí tejto prekážky konal o žiadosti urýchlene, nemohlo mať za následok porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu.

Krajský súd rozhodol o sťažnosti ôsmy deň od predloženia (od 25. júna 2012 do 3. júla 2012) a ďalšie dva týždne mu trvalo, pokiaľ vyhotovil svoje uznesenie. V rámci konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby sa spis nachádzal na krajskom súde 16 dní aj v máji 2012 (od 14. do 30. mája 2012) v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o nevyklúčení a o návrhu na delegáciu.

Ústavný súd posúdil uvedené lehoty ako primerané požiadavke rýchlosti konania o väzbe. Zohľadnením všetkých okolností posudzovaného konania ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená aj vo vzťahu k postupu krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 40 ods. 3 listiny, práva podľa čl. 14 ods. 3 písm. b) paktu, ako aj čl. 1 a čl. 17 dohovoru a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b), ods. 3, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu z 11. júna 2012 a uznesením krajského súdu z 3. júla 2012

a) Ústavný súd odmietol sťažnosť v časti týkajúcej sa uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 T 145/2010 z 11. júna 2012 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, pretože na preskúmanie uznesenia okresného súdu bol príslušný krajský súd v konaní o sťažnosti podľa § 192 a nasl. Trestného poriadku. Právomoc iného (všeobecného) súdu na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa vylučuje, aby sa rovnakým predmetom konania mohol zaoberať ústavný súd v konaní o sťažnosti.

b) Uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľ za nezákonné, pretože sa v odôvodnení nezaoberal jeho námietkou nezákonného zloženia senátu (iné zloženie senátu oproti senátu, ktorý rozhoduje o veci samej), nepovažoval za závažné porušenie práva na obhajobu to, že sťažovateľ bol pred okresný súd predvedený bez predchádzajúceho predvolania a za arbitrárny považuje aj názor krajského súdu o trvaní dôvodov väzby.

Ústavný súd nespochybňuje skutočnosť, že krajský súd v odôvodnení uznesenia nereagoval na námietku sťažovateľa o nezákonnom zložení senátu. Nepovažuje to však za pochybenie majúce ústavnoprávnu relevanciu, pretože uvedená námietka nemohla vyvolať žiadne pochybnosti o správnom zložení senátu. Každé konanie je potrebné vnímať z hľadiska jeho predmetu samostatne a nezamieňať prerokúvanie veci samej na hlavnom pojednávaní s rozhodovaním o väzbe na verejnom alebo neverejnom zasadnutí, hoci by sa tieto konania aj časovo prekrývali. Rozhodovanie o väzbe je z hľadiska predmetu konania iným konaním, a preto nie je vylúčené, aby počas konania o obžalobe (medzi jednotlivými pojednávaniami) súd rozhodoval o žiadostiach o prepustenie z väzby v inom zložení senátu (k tomu pozri rozhodnutie publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, Najvyšší súd Českej republiky, č. R 3/1999).

Ústavný sa ďalej zaoberal posúdením námietky neprimeranej doby väzby. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pretrvávajúce dôvodné podozrenie, že osoba, ktorá bola pozbavená slobody väzbou, spáchala trestný čin, je *conditio sine qua non* zákonnosti jej ďalšieho držania vo väzbe. Po uplynutí určitého času to však už nestačí, pričom keď má väzba trvať naďalej, musí pristúpiť iný významný a dostatočný dôvod alebo

dôvody a navyše musí byť preukázané, že kompetentné orgány postupujú vo veci s osobitnou starostlivosťou (III. ÚS 79/02, III. ÚS 315/05).

Krajský súd v uznesení z 3. júla 2012, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa, konštatoval, že naďalej existujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce trvanie väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Za tieto považoval závažnosť trestnej činnosti [zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona] v spojení s osobou sťažovateľa, ktorý bol pred spáchaním žalovaného skutku už deväťkrát súdne trestaný za rôznu trestnú činnosť, najmä majetkovej povahy, z čoho usúdil, že si týmto spôsobom zabezpečuje prostriedky na svoju obživu. Krajský súd sa zaoberal aj hodnotením namietaných prietahov v postupe okresného súdu. Konštatoval, že prekážkou skoršieho rozhodnutia bolo konanie o námietke zaujatosti a návrhu na delegáciu, ktoré podal sťažovateľ. Vzhľadom na trvanie dôvodu väzby a štádium trestného konania krajský súd nepovažoval namietanú dobu väzby za neprimeranú.

Ústavný súd sa už zaoberal posúdením primeranosti doby väzby sťažovateľa v konaní o jeho sťažnosti, ktorú odmietol uznesením sp. zn. IV. ÚS 446/2013 z 11. júla 2013 v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú. Predmetom posúdenia bolo obdobie do 18. apríla 2012 (doručenie sťažnosti ústavnému súdu). Ústavný súd sa preto v tomto konaní zameril na posúdenie úkonov okresného súdu v nasledujúcom období až do doručenia sťažnosti (13. august 2012). Prehľad konania je uvedený v bode 1 časti II tohto odôvodnenia. Vyplýva z neho, že v sledovanom období okresný súd nekonal o veci samej, nemožno však konštatovať, že bol nečinný, pretože rozhodoval o viacerých procesných návrhoch (o námietke zaujatosti, o žiadosti o zmenu obhajcu) a rozhodoval o žiadosti o prepustenie z väzby. V súvislosti s opravným konaním sa spis opakovane nachádzal na krajskom súde. Vo vzťahu k veci samej nemožno považovať činnosť okresného súdu za efektívnu, keď od ostatného pojednávania (uskutočnené 16. januára 2012) do nasledujúceho (ktoré sa konalo 20. augusta 2012) prešlo sedem mesiacov, avšak nemožno stotožňovať nevykonávanie úkonov vo veci samej s nečinnosťou vo veci sťažovateľa, keď k oddialeniu prerokovania veci samej prispel práve sám sťažovateľ.

Väzba s'ťažovateľa trvala do podania tejto s'ťažnosti takmer dva roky (od 26. augusta 2010 do 13. augusta 2012), okrem prvých troch mesiacov pripadajúcich na prípravné konanie sa vec s'ťažovateľa nachádzala v štádiu konania pred súdom. Hoci možno okresnému súdu vytknúť, že v sledovanom období skôr nenariadil termín ďalšieho pojednávania, posúdiac všetky okolnosti konania, ústavný súd dospel k záveru, že zistený prieťah nedosahuje takú intenzitu, ktorá by opodstatňovala záver o nezákonnosti väzby, a tým aj uznesenia krajského súdu a nasvedčovala by možnosti vysloviť porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu.

Ústavný súd tu opäť aplikoval právny názor, podľa ktorého k iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol túto časť s'ťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 1 a čl. 17 dohovoru a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) a ods. 5 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie s'ťažovateľ namieta postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 145/2010 a postupom a uznesením krajského súdu z 3. júla 2012

S'ťažovateľ namieta v petite s'ťažnosti aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 1 a čl. 17 dohovoru a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) a ods. 5 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sa nevzťahujú na konanie o väzbe.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej je na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, nie všeobecné ustanovenia o práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 alebo

čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 277/07, II. ÚS 131/08). Ani čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy nemá žiadnu súvislosť s konaním o väzbe. Obdobne to platí aj vo vzťahu k právu podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) a ods. 5 dohovoru. Článok 1 a čl. 17 dohovoru nie sú priamo aplikovateľné v konaní o sťažnosti.

Vo vzťahu k týmto právam je preto sťažnosť taktiež zjavne neopodstatnená, a preto ústavný súd aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Sumarizáciou čiastkových záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sú dané dôvody na odmietnutie sťažnosti ako celku, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti odpadol dôvod zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2013